

Back to school

Van dezelfde auteur

De jongen uit het woud
Het laatste licht
Het boek van voorheen
De wereld achter het water
Schaduw van de tijd

BACK TO
School

Een onmogelijke liefde

J E N M I N K M A N

the sky is the limit

DUTCH VENTURE PUBLISHING

Back to school
is een uitgave van
Dutch Venture Publishing

Copyright paperbackeditie © 2017 Dutch Venture Publishing
Auteur: Jen Minkman

Omslagontwerp: Dutch Venture Publishing
Omslagbeeld: depositphotos.com
Tekstredactie: Jen Minkman & Marjolein de Wit - van den Hanenberg

Eerste druk nieuwe editie juli 2017
ISBN 9789463425032
NUR 285

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Do I dare
Disturb the universe
And change the course of stars
Do I dream like this forever
And chain my soul behind bars

I had a dream that we were touching
Breath in breath
And skin on skin
The truth unspoken between us
Contained in the bubble
Within

Do I show the love
That hides
Have you guessed the truth
From my eyes?

1

‘Doe de deur eens open, man!’ Vera klopte ongeduldig tegen de voorste deur van de tram. De tas die ze over één schouder had geslingerd, sneed in haar nek. Ze stond met een half lege beker ijskoffie te stuntelen en natuurlijk deed dat ellendige knopje naast de deur het weer niet. Ze gaf de trambestuurder een boze blik.

De deur klapte open. ‘Kunt u de volgende keer een andere deur proberen, mevrouw?’ zei de man, die ook niet al te vriendelijk terugkeek.

Vera haalde haar schouders op en zei niets terug. Met een zucht haalde ze haar chipkaart langs de scanner en wurmde zich op een smal bankje naast een jongen met lange blonde dreads. Hij had een beangstigend grote koptelefoon op en zat zachtjes met zijn hoofd mee te deinen op de muziek.

Terwijl de tram op weg ging naar het centrum van Den Haag, zakte Vera met een gepijnigde blik onderuit. Ze was in alle haast vanochtend vergeten om zelf muziek mee te nemen. Nu moest ze noodgedwongen meeluisteren naar Bob Marley’s grootste hits, want de jongen met de intimiderende headphones had het volume van zijn iPod maximaal openstaan. Dan maar even de weekplanning bekijken als afleiding.

Vera bladerde door haar agenda om te kijken wat er precies op het programma stond. Ze sloeg de bladzijde van de laatste vakantieweek om en staarde met een kriebel in haar maag naar de maandag, waar ze met rode letters ‘Back To School!’ had geschreven. Vandaag dus.

Haar nieuwe rooster had ze met een paperclip over de bladzijde met donderdag, vrijdag en het weekend geschoven. Ze mocht de roostermaker wel op haar blote knieën bedanken, want hij had haar alle eerste uren vrij gegeven. Ze begon op

maandag zelfs pas het derde uur met lesgeven. Haar oog viel op de klas die ze het eerste had vandaag. Dat was 3H1. Die kende ze nog van vorig jaar en de meesten waren goed in Engels.

Na de pauze zou de spanning stijgen: dan zou Vera haar mentorklas 6V1 voor het eerst les geven. Gelukkig kende ze er al wat leerlingen van door het literatuurproject van vorig jaar, maar toch... Dit was pas het tweede jaar dat ze voor de klas stond. Ze kon niet ontkennen dat ze zenuwachtig was. Ze zou voor het eerst in haar eentje mentoraat doen van een eind-examenklas. 'Dat kun jij best aan,' had haar directeur met twee duimen in de lucht gejubeld. 'We zijn erg tevreden over je prestaties!'

Nou, dat had ook wel gemogen. Het eerste jaar op school had ze elke avond toetsen zitten maken, na zitten kijken, extra opdrachten verzonnen en voor iedere klas een lesplanner voor het hele jaar gemaakt. Ze was een jonge docente en ze wilde zichzelf goed op de kaart zetten. Dat ze ook elke nacht over school *droomde* en 's ochtends badend in het zweet wakker werd, had Vera maar op de koop toegenomen. Dit jaar zou het namelijk anders worden. Oké, ze was wel nerveus, maar een beetje zenuwen waren toch normaal? Het feit dat ze 'Back To School!' in dreigende rode koeienletters in haar agenda had geschreven, betekende helemaal niets. Ze had gewoon geen blauwe pen bij de hand gehad.

Vera schrok op uit haar inwendige peptalk toen haar telefoon ging. Het was haar zus. 'Hé Sonja,' nam ze enthousiast op. 'Wat bel je vroeg? Je bent toch vrij vandaag?'

'Ja, ik moet zo naar de tandarts. Zeg, heb ik mijn oplader bij jou laten liggen?'

'O, was die van jou? Ik vroeg me al af wat dat ding op tafel deed. Ik dacht dat Emma hem had laten rondslingeren.'

‘Nee, dat heb ik weer gedaan. Lekker suf. Ik kom vanmiddag wel even langs, want mijn telefoon is bijna op.’

‘Leuk! Blijf je ook eten?’

‘Ja, gezellig. Doe ik!’

‘Succes bij Boorman.’ Vera giechelde. Mensen dachten altijd dat ze een grapje maakte als ze vertelde hoe hun tandarts heette, maar dat was zijn echte naam.

‘Heb je trouwens nog iets van KLM gehoord?’ vroeg Sonja.

Vera zuchtte. ‘Nee, nog niet. Ik denk dat we onze spullen definitief kwijt zijn.’

Tijdens hun vlucht van Italië naar huis had KLM het gepresteerd om de koffer waar Vera en Sonja al hun souvenirs en aankopen in hadden gestopt, kwijt te raken. De klantenservice had hen verzekerd dat de koffer nog wel op zou duiken, maar tot nu toe bleef het akelig stil.

‘Nou ja, we geven de moed nog niet op. Ik zie je vanmiddag.’

Vera hing op. Even haar huisgenootje appen. Emma moest maar wat extra pizza’s voor vanavond inslaan. Son, Em en zij konden lekker de hele avond voor de buis hangen en enge films gaan kijken. Emma had laatst nog een nieuwe slasher op DVD gekocht, dus dat kwam mooi uit.

Toen het Erasmuscollege in zicht kwam, stopte ze haar agenda weg en stond op. Er stroomden nog meer mensen de tram uit, waaronder een hele groep leerlingen van haar school. Vera stak de straat over en liep naar de hoofdingang. ‘Erasmuscollege voor HAVO en VWO’ prijkte met grote witte letters op de voorgevel. Voor de deur stonden groepjes bruinverbrande leerlingen met elkaar te kletsen. ‘Hé, mevrouw van Hoorn,’ riep een lange, rossige jongen haar vanaf een bankje toe.

‘Dag Tim,’ riep ze terug. Ze zwaaide. Hij had vorig jaar in de derde klas gezeten waar ze samen met een collega mentrix van was geweest. Andere leerlingen kregen haar nu ook in het oog en begroetten haar. Het was een gezellige, kleinschalige school waar ze werkte. Iedereen kende elkaar. De leerlingen waren goed aanspreekbaar. De eerste paar weken had Vera in 4V2 wel wat ordeproblemen gehad, maar dat was snel afgelopen toen ze de jongen die haar in de klas ‘Vera de Muis’ had genoemd drie middagen had laten nablijven met een berg strafwerk waar de Mount Everest niets bij was.

De vraag was of ze dat dit jaar weer zo eenvoudig zou gaan klaarspelen. 6VWO was wel even andere koek. Ze was in de vakantie net vierentwintig geworden. De jongens en meisjes in 6V waren zeventien, soms zelfs al achttien. Zes jaar ouder zijn leek veel, maar toch klopte haar hart even in haar keel toen ze in de aula de stamtafel van de zesdeklassers zag staan, met daaraan gezeten de twee stoerste jongens van de school die volgens de conrector naar niets of niemand luisterden. Bas en Maxim. Nu maar hopen dat die lamzakken niet in háár klas zouden zitten.

Op dat moment voelde ze iemand op haar schouder tikken. Ze draaide zich om. ‘Hé, Marjan!’

De vrouw met korte, zwarte haren glimlachte breed. ‘Hoi Vera, lang niet gezien! Hoe was je vakantie, meid?’

‘Geweldig. Ik ben naar Rome geweest met Sonja.’ Vera omhelsde haar collega enthousiast. Marjan was haar co-mentrix van vorig jaar en ze had Vera enorm geholpen. Ze was al wat langer bezig in het onderwijs, maar wist nog precies hoe moeilijk háár eerste jaar was geweest.

‘En, nog leuke mannen ontmoet?’ vroeg Marjan met een knipoog. ‘Ze zullen allemaal wel op je blonde haren zijn afgekomen, of niet soms?’

‘Ik ben niet zo gek op Italianen. Beetje gladjes allemaal. Maar ja, al die gratis drankjes aan de bar waren wel leuk, natuurlijk.’

‘Nog souvenirs gekocht?’

Vera trok een gezicht. ‘Ja, maar het is wel allemaal verdwenen.’ Ze vertelde het verhaal van de kwijtgeraakte koffer.

‘Daarom vlieg ik alleen nog maar met handbagage,’ zei Marjan. ‘Dat soort dingen heb ik al te vaak meegemaakt.’

Kletsend liepen ze de trap op naar de lerarenkamer. ‘Waarom was jij er vorige week eigenlijk niet?’ wilde Vera nieuwsgierig weten. ‘Ik heb je gemist bij de jaaropening op vrijdag. Er was niemand die me wakker hield tijdens de vergaderingen.’

Marjan grijnsde. ‘Ik ben in de vakantie wat langer op school gebleven om Henk te helpen. Dus ik had een paar dagen extra verdiend.’

‘O ja, dat is ook zo.’ Henk was de brugklascoördinator, die in de eerste week van de zomervakantie nog bezig was geweest met inschrijvingen voor dit schooljaar. ‘Wel handig, dat jij zo mag schuiven met vrije dagen.’

De bel ging. Fluitend pakte Vera de boeken uit die ze in de vakantie mee naar huis had genomen. Ze nam alvast een stapel mee naar haar lokaal, want ze had de boeken nu in 3H1 nodig.

Ze begonnen met een mondelinge opdracht. Net toen alle leerlingen kort iets in het Engels hadden verteld over hun vakantie, stapte Remco, de roostermaker, het lokaal binnen.

‘Meneer de Graaf, hebben we lesuitval?’ vroegen twee leerlingen vooraan in koor.

Remco schoot in de lach. ‘Waarom word ik altijd gezien als een wandelend rooster? Ik kom alleen maar mevrouw van Hoorn de nieuwe klassenlijsten brengen.’ Hij legde een boekje op Vera’s bureau. ‘Dan weet ze tenminste wie er allemaal in de klas hoort te zitten.’

Vera bedankte Remco. Ze trok het boekje naar zich toe en bladerde meteen door naar 6V1. Terwijl 3H1 aan het werk ging in het werkboek, liep ze de klassenlijst door. Verdorie. Bas en Maxim zaten allebei in haar groep. Gelukkig zag ze ook wat oude bekenden van vorig jaar in de lijst, zoals Esther en Janneke, die ze nog van dat project kende. Ach, ze zou het wel zien. Wie weet waren Bas en Maxim in de vakantie ineens reuze volwassen geworden en zouden ze het hele jaar braaf vooraan zitten en voor haar zwoegen.

Tijdens de koffiepauze kwam Henk naast haar zitten. ‘Hé,’ zei hij.

Vera keek opzij. ‘Ha die Henk. Wat heb je van me nodig?’ ‘Hoezo?’ probeerde Henk onschuldig te klinken.

Vera gaf hem een blik. ‘Ik ken dat gezicht dat je trekt. Het is een ‘ik-kan-er-ook-niets-aan-doen-maar-ik-moet-het-toch-vragen’-gezicht.’

Henk grinnikte. ‘Leuk woord voor galgje.’

‘*Get to the point?*’ lachte Vera.

‘Ja, eh... ik heb inderdaad iets van je nodig. Er zijn twee brugklassertjes die nu al enorm blijken achter te lopen met Engels. Ik vroeg me af of jij kans ziet ze op woensdagmiddag een beetje bij te spijkeren.’

Vera kreunde. ‘Dit is zeker een idee van Arend?’ Haar directeur was natuurlijk zo laaiend enthousiast over haar dat hij haar meteen met extra werk wilde opzadelen. Zo zat hij wel in elkaar.

‘Zijn Alziend Arendsoog is op jou gevallen,’ beaamde Henk droog.

‘Vooruit dan maar. Hoe zoek ik die bruggertjes op?’

‘Ik stuur je nog een mail. Zorg maar dat je op woensdag om half drie in het huiswerklokaal bent.’

De pauze was afgelopen. Met kloppend hart ging Vera op weg naar haar volgende les. Haar nieuwe mentorklas bleek al voor het lokaal samen te drommen. Esther en Janneke zwaaiden vrolijk naar haar.

Vera draaide de deur open. Terwijl iedereen een plekje zocht, startte ze de powerpoint-presentatie op die ze had voorbereid om de leerlingen uit te leggen wat er in hun examenjaar allemaal van hen verwacht werd. Niet alleen bij haar eigen vak, maar bij alle vakken die ze moesten afsluiten. Ze had bij Remco nagevraagd wat er allemaal bij een geijkt mentorpraatje kwam kijken als het over een examenklas ging en hij had haar vorige week vrijdag geholpen.

Bas en Maxim zaten naast elkaar helemaal achteraan. Ja hoor, natuurlijk hadden die nu al de onderuitgezakte, lakse houding waar ze voor had gevreesd. Maxim zat uitdagend kauwgom te kauwen en Bas probeerde een potlood op zijn vinger te laten balanceren alsof hij bij een jongleerles zat in plaats van bij Engels. Vera beet op haar lip, aarzelde even, maar stapte toen kordaat de klas in. De aanval was misschien wel de beste verdediging.

‘Zo!’ zei ze. Ze ging naast Bas staan. Die schrok een beetje en liet het potlood van zijn vinger vallen. ‘Hé, wat doet u nou?’ riep hij boos uit.

Vera keek hem verbaasd aan. ‘Doe ik iets?’

‘Mijn potlood,’ gromde Bas verongelijkt. Hij dook onder zijn schoolbank.

‘O ja, sorry. Misschien heb ik de zwaartekracht wat te hard aangezet in mijn lokaal.’

De klas grinnikte. ‘Of misschien ben jij toch niet zo behendig als je denkt,’ vervolgde Vera, toen Bas met zijn potlood weer omhoog kwam en zijn hoofd tegen de rand van zijn tafel stootte.

Nu begonnen twee meisjes voor Bas openlijk te lachen. Die werd rood en opende snel zijn boek om zich een houding te geven.

‘Maxim, loop jij even naar de prullenbak?’ vroeg Vera toen liefjes.

De leerling wierp haar een chagrijnige blik toe. ‘Waarom?’

‘Om je lunch voor vanmiddag te zoeken, nou goed?’ riep Janneke van voren. ‘Ze wil dat je je kauwgom weggooit, idioot.’

De klas begon opnieuw te lachen en Maxim slofte onwillig naar voren. Vera wreef zichzelf bijna tevreden in haar handen. Ze had meteen de juiste toon gezet bij deze twee lastpakken. Dat was een goed begin!

Net toen ze weer naar voren was gelopen en de slideshow over het examenprogramma op de beamer had aangezet, zwaaide de deur open en stapte er een lange, slanke jongen met een Aziatisch uiterlijk naar binnen. Hij keurde haar geen blik waardig, maar nam nonchalant plaats aan het tafeltje vlak voor haar bureau en smeed zijn rugzak zo hard in de vensterbank dat hij bijna een cactus omver kegelde.

6V1 werd muisstil. Vera kreunde inwendig. Wat nou weer? Had ze net twee onruststokers op hun nummer gezet, kwam er een onverwachte derde oproerkraaiër binnenzetten. Haar blik gleed over de outfit van de jongen. Hij droeg een zwarte spijkerbroek, een grijs t-shirt met Metallica erop, en hij had zijn lange, zwarte haar in een staartje. Vera slikte. Die knul kon toch geen leerling van haar zijn? Hij zag er veel ouder uit dan de rest. En verdraaid, hij zag er ook veel beter uit dan de rest. Hij was de knapste jongen die ze in lange tijd had gezien.

Ze knipperde even met haar ogen. Oké. Niet staren, maar praten.

‘En jij bent..?’ begon ze koeltjes.

De jongen keek op, en zijn donkerbruine, amandelvormige ogen boorden zich in de hare. ‘Nieuw hier,’ vulde hij aan.

‘Goh. Typische naam,’ zei Vera droog. Ergens in de hoek hoorde ze gegiechel. Mooi. Eén punt voor haar.

De jongen begon te grijnzen en haar hartslag versnelde. Dat lachje. Hij liet haar verdorie blozen. Hij was onuitstaanbaar aantrekkelijk, en hij leek ook nog eens te ruiken dat ze niet zo goed wist hoe ze zich een houding moest geven.

‘Als je toch bezig bent: te laat,’ vulde hij aan. Hij liet haar blik niet los.

Vera trok haar wenkbrauwen op. ‘We spreken docenten op deze school aan met ‘u’,’ zei ze berispelend. ‘En ik zou het op prijs stellen als je nu gewoon even je naam kunt zeggen. Je verstoort mijn les namelijk al door te laat binnen te komen.’

‘Sorry, mevrouw,’ zei hij op een toon die niet bepaald betrouwbaar klonk. ‘Morten Mallorca. Als het goed is, sta ik op de lijst.’

Vera knikte. Die had ze gezien. Ze had het zo’n opvallende naam gevonden toen ze de lijst net had doorgenomen. Morten was een Noorse naam, maar Mallorca? Haar blik viel op de rugzak die naast de cactus in de vensterbank lag, waar een button op prijkte met de tekst ‘Freedom for the Philippines’. Aha. Een mix van Filippijns en Noors dus. Vandaar dat hij zo lang was. De meeste Aziaten die ze in de klas had gehad, bleven ergens rond de één meter zestig steken.

‘Welkom in 6V1,’ zei Vera snel. ‘Ik ben dit jaar jullie mentrix en ik geef jullie ook Engels.’

‘En u bent...?’ vroeg Morten op dezelfde toon als zij zonet.

‘Mevrouw van Hoorn,’ antwoordde Vera stijfjes.

Mortens mond vertrok in een scheve glimlach. ‘Aha. En hoe wordt dat in het Engels? Miss Horny?’

Achterin het lokaal barstten Maxim en Bas in lachen uit. De rotzakken. Die hadden natuurlijk op het moment dat Morten met zijn arrogante houding het lokaal was binnengestapt al een fanclub voor hem opgericht. Deze rebel was koren op hun molen.

Het rood steeg naar Vera's wangen en ze balde haar handen tot vuisten. Wat een pestjoch was die Morten. Ze was ineens helemaal vergeten dat hij er zo goed uitzag. Zo'n toon moest hij echt niet tegen haar aanslaan. 'Kom maar even mee naar buiten,' zei ze met opeengeklemden kaken.

Morten stond met een grijns op. 'Graag. Wauw, zo snel heb ik nog nooit in mijn leven gescoord.'

Wát zei hij daar?! Vera rukte de deur open en stapte trillend van woede de gang op. Ze had nog nooit eerder de neiging gehad een leerling te slaan, maar deze ellendeling kwam gevaarlijk dicht in de buurt bij het omverwerpen van haar zelfbeheersing. Wat dacht hij wel niet?

Morten kwam achter haar aan en deed de deur dicht. Ze draaide zich om en staaarde hem kwaad aan. 'Oké. Jij hebt duidelijk een probleem. Je komt veel te laat binnen, je sloopt mijn planten en je gedraagt je als de koning van de school. Aangezien ik je mentrix ben, moet ik je helpen met je problemen, maar daar heb ik nu geen tijd of zin in. Dus ik stel voor dat we elkaar vanmiddag om vier uur even spreken over hoe je je op het Erasmuscollege dient te gedragen,' beet ze hem toe.

Mortens gezicht betrok. 'Maar ik ben om half drie al klaar.'

'Nou en? Ik niet.' Eigenlijk was ze om kwart over een vrij, maar dat zou ze deze snoeshaan niet aan zijn neus gaan hangen.

Morten keek haar aan en ademde even diep in en uit. Plotseiling kwam er een berustende blik in zijn ogen. 'Dat is goed,' knikte hij. 'Dan zie ik je om vier uur.'

Vera kromde haar tenen. Nu tutoyeerde hij wéér. Nou ja, bozer kon ze toch al niet meer worden.

‘Hier, in mijn lokaal,’ zei ze kortaf.

‘Oké.’ Morten deed een stap naar achteren. ‘Moet ik me ergens melden?’

‘Loop maar even bij meneer Akkerman langs.’ Bram Akkerman was de conrector van de bovenbouw.

‘Best.’ Morten vroeg niet waar die zijn kantoor had. Blijkbaar was hij er al eerder uitgestuurd. Dat was niet zo vreemd met het oog op zijn gedrag.

Vera legde een hand op de deurklink en plotseling kwam Morten weer naar haar toe. Hij keek van dichtbij op haar neer, legde een hand op haar schouder en mompelde: ‘Sorry van daarnet.’

Zijn toon was plots zo veranderd dat Vera niets terugzei, maar hem alleen verbaasd aangaapte. Hij draaide zich op zijn hielen om, slingerde zijn rugzak over zijn schouder en liep op zijn gemak de hal uit. Vera staarde hem na totdat hij in het kantoor van Bram was verdwenen.

2

De rest van de lessen verliep gelukkig beter. Toen Vera om kwart over één met haar lunchtrommel naar de personeelskamer toog, had ze in haar andere hand het dossier van Morten geklemd. Misschien had hij wel een hele voorgeschiedenis van afwijkend gedrag en moest ze gewoon leren bij hem de juiste toon te treffen. Als ze de rest van het jaar zo met hem in de clinch zou liggen, konden ze haar bij elkaar vegen. Deze eerste confrontatie had haar al te veel energie gekost.

Vera ging in de hoek zitten bij het koffieapparaat en dronk langzaam haar bekertje chocomel op, terwijl ze Morten's dossier opensloeg. Er zat een foto bij waarop hij er zo mogelijk nog ouder uitzag. Hij had een baardje van een paar dagen op zijn pasfoto en een bandana in zijn haren die haar ineens een beetje aan Jack Sparrow deed denken. Haar oog viel op zijn leeftijd. Negentien. Deed het zesde jaar voor de tweede keer. Kwam uit een internationaal gezin, moeder Noorse, vader Filippijn. Vader sinds vijf jaar weg bij het gezin. Zijn hele dossier schreeuwde 'probleempuber'.

Toch had hij ook wel een zachte kant. Toen hij haar die ochtend zijn excuses had aangeboden voordat hij bij de conrector naar binnen was gelopen, had hij het echt gemeend. Dat had ze kunnen zien. Hopelijk had hij niet kunnen zien dat ze had gebloed toen hij zo vlakbij haar was komen staan.

Vera betrapte zich erop dat ze glazig naar zijn pasfoto staarde, en kon zichzelf ineens bijna wel slaan. O nee. O nee, echt niet. Ze zou niet als de eerste de beste stomme stagiair een zwak krijgen voor een leerling van haar. Een mentorleerling nota bene. Dat was verre van professioneel.

‘Wat kijk jij boos?’ informeerde Marjan, die naast haar ging zitten. ‘Heb je nu al ruzie met je leerlingen?’ Haar blik gleed naar het dossier. ‘O, díé knul. Dat is nogal een figuur, hè? Ik zag hem vanochtend al bij Arend uit zijn kantoor komen.’

‘Wat? Is hij ook al bij de directeur op het matje geroepen?’

‘Geen idee. Arend zei hem best vriendelijk gedag toen hij de gang weer opstapte. Misschien probeerde hij het op de vaderlijke ouwe-jongens-krentenbrood manier?’

Vera keek Marjan vertwijfeld aan. Hoewel hun baas een joviale man was naar zijn werknemers, was hij dat niet naar de leerlingen. Ouwe jongens, krentenbrood en Arend werden niet in één adem genoemd met een zesdejaars die de boel op stellen wilde zetten op het Erasmus.

‘Wie weet kent hij Morten wel persoonlijk en wilde hij hem een nieuwe kans bieden,’ zei Vera. ‘Ik las net in zijn dossier dat hij gezakt is voor zijn examen vorig jaar, maar dat zijn oude school in Leidschendam hem niet meer terug hoefde te zien. Dan moet je wel een behoorlijke *track record* hebben.’

‘Anders loop je even bij Arend langs. Jij bent tenslotte Mortens mentrix. Dan moet je wel op de hoogte zijn van de ins en outs.’

‘Laat ik dat maar doen.’

Nadat Vera haar boterhammen op had en met wat collega’s had bijgekletst over hun vakantie, besloot ze naar het kantoor van de directeur te lopen, dat direct naast de hoofdingang rechts zat. Ze klopte op de deur, maar een blik door het raam aan de zijkant leerde haar dat er niemand was. Besluiteloos keek ze om zich heen. Dan later maar terugkomen. Ze had nog genoeg te doen. Over twee maanden zouden de zesde klassen naar Londen gaan op schoolreis en dat had zij samen met Remco georganiseerd. Ze moest nog een paar

restaurants boeken, dus kon ze dat mooi nu gaan doen. Ze zat hier natuurlijk tot vier uur vast.

Toen ze langs het kamertje van de conciërge kwam, zag ze Bas bij zijn bureau staan. Vera liep naar binnen. ‘Dag meneer Ramlal,’ groette ze de conciërge. ‘Dag Bas. Wat doe jij hier?’

Haar mentorleerling haalde zijn schouders op.

‘Deze knul gaat vanmiddag alle ramen van de aula lappen,’ zei Albert Ramlal met een grijns. ‘Dat leek me wel een passende straf voor iemand die expres cola over de ramen van het wiskundelokaal gooit.’

‘Wat nou expres? Ik struikelde,’ snauwde Bas, die niet al te vrolijk keek. ‘Die sukkel van een Biesma ziet ook altijd alleen maar mij als er iets fout gaat.’

‘Niet zo onbeleefd,’ zei Vera streng. ‘Het lijkt me prima als jij vanmiddag een klusje voor meneer Ramlal gaat doen. Heb je je excuses al aangeboden bij meneer Biesma?’

Bas gromde iets onverstaanbaars en beende weg met een emmer en een zeem in zijn handen. Albert schoot in de lach. ‘Dat zal hem leren. Wat een achterbakse jongen is dat.’

Vera ging in de stoel tegenover het bureau zitten. ‘Hij is dit jaar mijn mentorleerling, dus als je nog meer klachten over hem krijgt, laat het dan even weten.’

‘Maak je borst maar nat.’ Albert keek grimmig. ‘Het vervelende is dat je Bas en zijn vriend Maxim bijna nooit kunt betrappen op ellende uitvreten, daar zijn ze te stiekem voor.’ Hij boog zich voorover en schoof Vera een krant toe van vorige maand. ‘Heb je dat artikel over die XTC nog gelezen?’

Vera schudde haar hoofd. ‘Nee, wat dan? Ik zat vorige maand in het buitenland.’ Ze trok de krant naar zich toe, die Albert op de middenpagina had opengeslagen. ‘Dood door foute pil’ stond er in grote letters boven het artikel. Met afgrijzen keek ze naar een foto van een brancard met een laken eroverheen. De brancard stond naast een ambulance die bij een

bekende danstent in Den Haag stond. Er stonden huilende mensen omheen.

‘Het was geen leerling van onze school,’ vertelde Albert. ‘Maar het was wel familie van iemand hier op school. De broer van Aisha, dat meisje uit 4HAVO. Er wordt gezegd...’ Zijn stem daalde. ‘Ze denken dat er iemand hier op school die slechte pillen heeft verkocht.’

Vera staaarde hem aan. Waar ging het heen met de wereld? Zoiets was nog nooit op het Erasmus gebeurd. ‘Wat erg! Hoe weten ze dat?’

‘Er zijn geruchten. Met geruchten kan je niet veel, natuurlijk. De politie is hier in de vakantie nog geweest. Twee weken geleden was de school al open. Arend heeft twee middagen met de wijkagenten zitten praten.’

‘En nu? Is er niemand opgepakt? Zijn er geen verdachten?’

‘Nee, niet echt, zeiden ze. Op de algemene vergadering van woensdagochtend gaat Arend er wat meer over vertellen. Als je iets verdachts ziet gebeuren op het schoolplein, moet je het melden. Als je merkt dat iemand plotseling wel erg veel geld of dure spullen heeft, moet je het ook laten weten. Dat soort zaken.’

‘Heb jij dan nooit iets gezien, Albert? Jij staat toch best dicht bij de leerlingen hier.’

De conciërge schudde zijn hoofd. ‘Ook ik hoor wel eens geruchten, maar je moet bewijs hebben. En dat hebben we niet.’

Vera beet op haar lip en was even stil. ‘Je wilt zeggen dat je wel eens rare dingen hebt gehoord over Bas?’

‘Ja, en over Maxim. Maar zoals ik al zei: geen bewijs, geen poot om op te staan.’

Vera schoof de krant van zich af en stond op. ‘Ik zal het in de gaten houden,’ beloofde ze. Ze liep naar boven om in de computerruimte te gaan zitten en een paar telefoontjes te ple-

gen. Daarna liep ze nog een keer naar beneden om bij Arend aan te kloppen. Toen ze door de aula liep, keek ze opzij naar de ramen waar Bas aan de buitenkant verwoed aan het schrobben was. Tot haar verbazing stond er nog iemand bij met een zeem en een emmer water. Morten. Die had het dus ook al bij een ander gepresteerd om een strafmiddag te krijgen op de eerste schooldag. Fijn.

‘Moet hij ook schoonmaken?’ vroeg ze aan Albert, die net terug kwam lopen van het kopieerapparaat. Ze wees naar Morten.

‘Nee, hij zei dat hij Bas wilde helpen. Hij moest tot vier uur wachten, zei hij.’

O nee. Haar probleemleerling was meteen bevriend geraakt met een andere notoire herrieschopper. Had ze hem nu maar niet verplicht om tot vier uur te wachten! Dan had hij nu al voor haar lokaal gestaan in plaats van met achterbakse Bas aan te pappen.

Morten keek op en ving haar blik. Hij trok een wenkbrauw op en zette zijn emmer weg. Toen liep hij door de half openstaande schuifpui naar binnen en kwam recht op Vera af. Een grijnsje speelde om zijn mond toen hij voor haar kwam staan. ‘Ik dacht dat je tot vier uur moest lesgeven?’ zei hij op overdreven verbaasde toon. ‘Moet je nu soms op mij wachten?’

Vera snoof. ‘Heb ik iets gezegd over lesgeven? Ik heb zat andere dingen te doen, hoor. Ik ben nog wel even bezig. En ik heb er in elk geval geen schoonmaakdoekje bij nodig.’

Morten haalde zijn schouders op. ‘Ik ook niet. Ik wilde me gewoon nuttig maken. Maar ik kan ook nog wel anderhalf uur in de aula uit mijn neus gaan zitten peuteren, als je dat liever hebt?’

Ze zag Bas door het raam grijnzen, die het gesprek tussen hen kon volgen. Tjongejonge, en ze dacht nog wel dat Morten

zijn excuses die ochtend echt had gemeend. Daar leek het ineens niet erg op.

‘Nee,’ zei ze afgemeten. ‘En weet je wat ik wél liever heb? Als je nu eens ophoudt met dat eeuwige getutoeyer. We hebben niet met elkaar in de zandbak gespeeld of zo.’

‘Hmm. Is dat een uitnodiging?’

Vera staaarde hem met stomheid geslagen aan. Waar haalde hij het lef vandaan?

Morten boog zich naar haar toe. ‘Het is nooit te laat om nog dingen in te halen,’ zei hij met een scheve grijns. Nu begon Bas aan de andere kant van het glas echt te lachen. De sukkel. Hij zou het wel geweldig vinden dat ze te kakken werd gezet, nadat zij hem die ochtend belachelijk had gemaakt.

‘Hou je mond,’ beet ze Morten kwaad toe. ‘Je houdt je maar mooi aan de schoolregels. Docenten worden hier beleefd toegesproken.’

Hij grinnikte. ‘Hoe oud ben je eigenlijk?’ Zijn blik gleed over haar heen, haar blonde haren die in twee vlechten over haar schouders vielen, haar All-Star gympen en skinny spijkerbroek en haar zwarte T-shirt dat ze ineens veel te strak vond zitten. Tot haar paniek voelde ze een lichte blos omhoog kruipen toen hij haar zo keurend bekeek.

‘Dat gaat je geen barst aan,’ beet ze hem toe. ‘Ga lekker terug naar je ramenwassende vriend, oké? Ik zie je om vier uur stipt.’

Voordat Morten verder nog iets kon zeggen, beende Vera weg. Ze stond niet meer voor zichzelf in. Plotseling stonden de tranen haar in de ogen en ze dook meteen de toiletten in die naast de kluisjes op de begane grond waren. Hij mocht niet zien hoe erg ze van streek was.

In de spiegel keek ze naar zichzelf. Verschrikte, blauw-groene ogen keken haar van onder lange wimpers aan. Ze

veegde wat uitgelopen oogpotlood weg. Waarom moest ze nou net in haar eentje mentrix worden van zo'n vreselijke leerling?

Toen Vera weer een beetje tot bedaren was gekomen, liep ze naar het kantoor van Arend. Hij zat aan de telefoon, maar wenkte vriendelijk naar haar toen ze aanklopte. Ze nam plaats op de stoel tegenover zijn bureau en wachtte rustig af tot haar directeur klaar was met zijn gesprek.

'Wat kan ik voor je doen, Vera?' vroeg hij met een brede glimlach toen hij had opgehangen.

'Ik, eh...' Hoe zou ze beginnen? Ze moest natuurlijk niet overkomen als iemand die op de eerste echte lesdag al gelijk ordeproblemen had en jankend naar de baas stapte. Met een dramatisch gebaar trok ze de klassenlijst van 6V1 uit haar tas. 'Ik wilde het even hebben over die nieuwe. Morten. Volgens mij is die jongen nu al bezig zich compleet onmogelijk te maken bij mij en mijn collega's.' Ja, dat klonk goed. Dat klonk in ieder geval beter dan dat Morten midden in de aula met haar flirtte omdat ze hem niet in de hand had, en zichzelf ook niet. Gewoon het een schoolbreed probleem maken, dat werkte altijd.

Arend zuchtte. 'Ja, het is een vriendendienst voor een andere directeur dat ik hem hier heb aangenomen. Soms sturen wij een leerling naar een andere school en dan krijgen we er ook wel eens één terug. We houden hem in de gaten.'

Vera fronste. Dat verklaarde een hoop. 'Heb je nog aanvullende informatie over hem? Ik heb zijn dossier al even bekeken, maar daar staat niet zo veel in.'

'Hij heeft vorig schooljaar problemen met partydrugs gehad,' zei Arend. 'Dat is ook de reden dat hij zijn examenjaar op die andere school niet meer over mocht doen.'

'Echt? Wat had hij dan? Nam hij ze of verkocht hij ze?'

'Beide. Het is geen lieve jongen.'

Vera keek de directeur verbijsterd aan. ‘Sorry, maar is dat niet een beetje riskant? Ik heb net van Albert gehoord dat er misschien nog meer van dat soort figuren hier op school rondlopen.’

‘Daar gaan we het woensdag nog uitgebreider over hebben, ja. Maar geloof me: Morten gaat heus niet nog een keer dezelfde fout maken nu hij hier weer een kans krijgt. Bovendien staat hij al op scherp.’

‘Ik merk er anders niet veel van. Hij moet straks bij mij nakomen.’

Arend glimlachte. ‘Hij lijkt een taaie, maar het is ook wel een gevoelige jongen. Probeer het eens over die boeg te gooien. Dat kan jij wel.’

Dat viel nog maar te bezien. Vertwijfeld stapte Vera om vijf voor vier haar lokaal in voor “het gesprek”. Ze zette het scherm van haar PC aan en logde in op Facebook om te zien of Emma nog nieuwe foto’s had waarin ze Vera getagd had. Emma plaatste elke dag wel iets nieuws en leefde zo’n beetje op Facebook. Sonja had in haar status ‘KLM zuigt’ gezet. Grinnikend klikte Vera ‘vind ik leuk’ aan.

Net toen ze een opmerking onder een foto van haar en Emma in hun keuken bij een pannenkoek-baksessie wilde zetten, hoorde ze de deur opengaan. Morten stapte naar binnen.

‘Kun je niet even aankloppen?’ zei ze gepikeerd. Ze draaide het beeldscherm een beetje weg. Lekker serieus zou ze overkomen als Morten ineens een foto van haar met beslag over haar hele gezicht in het oog zou krijgen.

Hij haalde zijn schouders op. ‘Nou ja, ik stoer toch niet? Je zit alleen op mij te wachten, neem ik aan. Of komen er nog meer stoute kinderen straks?’ Hij ging zitten op de stoel direct naast haar bureau.

Vera ademde even diep in en uit. Het was duidelijk: Morten zocht conflicten op. Ze moest proberen er boven te gaan